

ALAFAIR BURKE

Šokující thriller z domácího prostředí
připomínající román *Za zavřenými dveřmi*

JEHO SKANDÁL,
JEJÍ TAJEMSTVÍ

MANŽELKA

Alafair Burke
MANŽELKA

THE WIFE

Copyright © 2018 by Alafair Burke

Translation © Lubomír Veselý, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-029-1 (pdf)

Alafair Burke

MANŽELKA

Přeložil Lubomír Veselý

Pro Puzzle Guild
Přátelství a vrtochy navždy

V JEDINÉM OKAMŽIKU jsem se stala ženou, jíž jsem podle jejich předpokladu po celou dobu byla: ženou, která lže, aby ochránila svého muže.

Téměř jsem přeslechla zaklepání na vchodové dveře. Před dvanácti dny jsem odstranila mosazné klepadlo, jako by to mohlo zabránit dalšímu novináři, aby se neohlášený dobýval do našeho domu. Jakmile jsem si uvědomila zdroj zvuku, posadila jsem se na posteli a na dálkovém ovladači televize zmáčkla tlačítko ztlumit. Přestože jsem bojovala s instinktivním nutkáním ani se nehnout, zvědavost mě donutila jít se podívat. Poodhrnula jsem stažené závěsy v ložnici a mžourala do odpoledního slunce.

Na malé verandě přede dveřmi jsem zahlédla vršek hlavy s krátkými černými vlasy. Z Impaly zaparkované před požárním hydrantem naproti přes ulici úplně křičelo „pozor, neoznačené policejní auto“. Byla to ta samá policistka, znovu se vrátila. Stále jsem měla její vizitku schovanou v peněženke, kde ji Jason neuvidí. Bez přestání klepala na dveře a já ji pozorovala, dokud se neposadila na vrchní schod a nezačala číst moje noviny.

Přetáhla jsem si přes tílko a kalhoty od pyžama mikinu a vykročila ke dveřím.

„Vzbudila jsem vás?“ V jejím hlase byl slyšet odsudek. „Jsou tři hodiny odpoledne.“

Chtěla jsem jí odseknout, že nikomu nemusím vysvětlovat, proč si občas ve svém vlastním domě dám šlofika, ale místo toho jsem utrousila něco o migréně. Lež číslo jedna – malá, ale i tak lež.

„Měla byste zkusit ocet s medem. To vždycky zabere.“

„Myslím, že radši vydržím bolest hlavy. Pokud chcete mluvit s Jasonem, zavolejte naší advokátce.“

„Už jsem vám říkala, že Olivie Randallová není vaše advokátka. Jen Jasonova.“

Pomalu jsem zavírala dveře, ale ona na ně znovu zatlačila. „A možná si myslíte, že případ vašeho muže je pozastavený, ale stále se pokračuje ve vyšetřování, zvláště když se jedná o zcela nové obvinění.“

Měla jsem ty dveře přibouchnout, ale hrozba přicházející pohromy mě polapila. Raději si tu informaci vyslechnu tváří v tvář, než aby mě překvapila zezadu.

„Tak co máte teď?“

„Potřebuju vědět, kde byl váš muž včera večer.“

Proč se ze všech nocí musí ptát zrovna na tuhle? Na jakékoli jiné datum z našeho šestiletého manželství bych jí mohla nabídnout pravdivé vysvětlení.

Od Jasonovy advokátky jsem už věděla, že tohle není záležitost spadající pod manželské právo nevypovídat. Mohli by mě předvolat k soudu před velkou porotu. Mohli by použít mé odmítnutí výpovědi jako důkaz, že něco zatajuji. Vyšetřovatelka se přece objevila u mých dveří se zcela prostou otázkou: Kde byl můj muž předešlého večera?

„Byl tady se mnou.“ Od okamžiku, kdy mi naposledy nějaký policista položil přímou otázku, uplynulo už dvanáct let, ale můj první instinkt byl stále stejný – lhát.

„Celou noc?“

„Ano, kamarád nám přinesl dostatek jídla, abychom vydrželi celý den. Není zrovna legrace ukazovat se v těchto dnech na veřejnosti.“

„Jaký kamarád?“

„Colin Harris. Přinesl nám jídlo s sebou z restaurace Gotham. Můžete si tam zavolat, jestli chcete.“

„Může ještě někdo jiný dosvědčit, že tady byl váš muž s vámi?“

„Můj syn Spencer. Volal z tábora kolem půl osmé a mluvil s námi oběma.“ Slova mi plynula z úst, každé prohlášení zdánlivě vynucené tím předešlým. „Vytáhněte si záznam telefonních hovorů, jestli mi nevěříte. A teď prosím, co má tohle všechno znamenat?“

„Pohřešuje se Kerry Lynchová.“

Ta slova zněla pohromadě legračně. *Pohřešuje se Kerry Lynchová.* Žena, která si s námi hrála jako kočka s myší, byla najednou pryč. Zmizela jako ponožka v sušičce na prádlo.

Samozřejmě že to bylo o té ženě. Celý náš život byl poslední dva týdny jenom o ní. Rty se mi nepřestávaly pohybovat. Vypověděla jsem, že jsme si před spaním pobřečeli u *La La Landu*, přestože jsem film sledovala sama. Tolik detailů vyplouvalo na povrch.

Rozhodla jsem se přejít do protiútku a dala jí najevo své rozhořčení, jak je možné, že policie přijede rovnou k našim dveřím, když Kerry může být bůhvíkdě. Dokonce jsem nasupeně navrhla, aby šla dál a porozhlédla se po bytě, ale ve skutečnosti mi vířila hlavou spousta myšlenek. Ujistila jsem se, že Jason bude schopen zodpovědět otázky týkající se zmíněného filmu, pokud se ho zeptají. Viděl ho v letadle, když se naposled vracel z Londýna. Co když se ale zeptají Spencera na ten telefonát?

Na policistku má podrážděná reakce zjevně nezapůsobila. „Jak dobře svého manžela doopravdy znáte, Angelo?“

„Vím, že je nevinný.“

„Uvědomte si, že jste víc než pouhá náhodná přihlížející. Pokud ho nějak kryjete, znamená to, že vám nemůžu pomoci. Nedovolte Jasonovi, aby vás a vašeho chlapce stáhl s sebou.“

Čekala jsem, dokud chevrolet neodjel, a pak sáhla po telefonu. Jason byl na schůzce s klientem, ale hovor přijal. Předešlý večer jsem mu řekla, že s ním nechci mluvit, dokud nedospěju k nějakému rozhodnutí.

„Jsem tak rád, že voláš.“

Jedním hloupým rozhovorem jsem se přizpůsobila stereotypu. Stal se ze mě spoluviník. Byla jsem v tom až po uši.

„Jasone, pohřešuje se Kerry Lynchová. Řekni mi, prosím, žes to neudělal kvůli mně.“

I

RACHEL

PRVNÍM STŘÍPKEM problému byla dívka jménem Rachel. Pardon, dívka ne. *Žena* jménem Rachel.

Dokonce i dospívajícím slečnám se dneska říká ženy, jako by na tom, že jsou to ještě dívky, bylo něco hrozně triviálního. Pořád se musím opravovat. Ať už jsem se proměnila z dívky na ženu v jakémkoli okamžiku, ve chvíli, kdy bych se mohla zajímat o rozdíly, jsem měla na starosti jiné věci.

Jason mi pověděl o incidentu s Rachel ten samý den, kdy k němu došlo. Byli jsme v Lupě, číšník nás posadil k našemu oblíbenému stolu, oáze ticha v zastrčeném rohu přeplněné restaurace.

Měla jsem na srdci jenom dvě věci z právě uplynulého dne. Údržbář opravil pant na skříni v koupelně pro hosty, ale sdělil mi, že dřevo se začíná kroutit a bude potřeba ho nakonec vyměnit. A volala šéfka aukčního výboru na Spencerově škole, jestli by Jason přispěl do aukce večerí.

„Copak jsme to už neudělali?“ podivil se, přičemž se lačně zakousl do burraty, na které jsme si společně pochutnávali. „Chtělas pro někoho vařit.“

Spencer je v sedmém ročníku na soukromé škole Friends Seminary. Vedení nás každým rokem osloví, abychom darovali nejen peníze navíc k mimořádnému školnému, které platíme, ale také nějakou „věc“, která by mohla být vydražena na každoroční aukci. Před šesti týdny jsem se rozhodla, jak náš obvyklý příspěvek vyřeším letos: Zajistím občerstvení pro osm lidí v domě dražitele, který nabídne nejvíc. Pouze několik lidí ve městě mě teď spojovalo s let-

ními večírky, které jsem kdysi organizovala v Hamptons. Jason podpořil moji sebedůvěru a přiměl mě nasadit dostatečně vysokou cenu. Přesvědčila jsem ho, aby pak přiha-zování stopnul v okamžiku, jakmile si můj „předmět“ najde nového majitele za tisíc dolarů.

„Pro příští rok máme novou předsedkyni výboru,“ vysvětlovala jsem mu. „Chce začít co nejdřív. Ta ženská asi neví, co s volným časem.“

„Jednat s někým, kdo měsíce dopředu tak úzkostlivě plánuje každý jednotlivý detail? Nedokážu si představit, jak strašný to pro tebe musí být.“

Podíval se na mě se spokojeným úsměvem na rtech. To já byla tou, která v naší rodině všechno plánuje, denní stereotypy i dlouhý seznam, který Jason se Spencerem pojmenovali Maminčina pravidla. Všechno potřebné, co mělo udržet zaběhlou rutinu našich životů, vše zcela předvídatelné – dobré a nudné, jak jsem s oblibou říkala.

„Věř mi. Nahání mi hrůzu.“

Naoko se otrásl a napil se vína. „Chceš vědět, co ta banda opravdu potřebuje k dražbě? Týden na poušti bez vody. Kavalec v místním útulku pro bezdomovce. A co takhle decentní píchačka. Vydělali bychom miliony.“

Řekla jsem mu, že výbor má jiné plány. „Dneska jsi zjevně pro lidi natolik velký tahák, aby otevřeli své peněženky za šanci dýchat s tebou stejný vzduch. Navrhli večeri se třemi hosty v – cituju – ‚společensky přijatelné‘ restauraci, kterou sám vybereš.“

Měl plná ústa, ale ze způsobu, jakým zvedl oči v sloup, bylo jasné, co se mu honí hlavou. Když jsem ho potkala poprvé, neznal ho nikdo jiný než jeho studenti, spolupracovníci a několik akademiků, kteří sdíleli jeho intelektuální vášně. Nikdy by mě ani ve snu nenapadlo, že se z mého malého roztomilého vědátora stane politická a kulturní ikona.

„Hele, koukni se na to i z té lepší stránky. Jsi oficiální celebritou. A já si nemůžu nechat ujít tuhle šanci, že mě odmítají.“

„Oni tě ale *neodmítli*.“

„Ne, ale dali mi jasně najevo, že ty jsi ten člen Powellovy rodiny, kterého chtějí mít příští rok uvedeného v brožuře.“

Nakonec jsme se dohodli na obědě, ne večeři, se dvěma hosty, nikoli třemi, a v restauraci, o jejímž společenském statusu nepadla ani zmínka. Souhlasila jsem s tím, že přesvědčím některou z matek, aby koupila tenhle náš dražený předmět, až nadejde správná chvíle, a použila k tomu naše peníze. Jason byl ochotný zaplatit hromadu peněz, aby se vyhnul stolování s cizími lidmi.

Jakmile jsme si ujasnili podmínky, připomněl mi, že následující odpoledne odjíždí na setkání se zástupci společnosti z oboru zelené energie se sídlem ve Filadelfii. Bude pryč dvě noci.

Samozřejmě že jsem žádné připomenutí nepotřebovala. Zapsala jsem si to datum do kalendáře – či rodinné bible – hned, když se o tom zmínil poprvé.

„Chtěla bys jet se mnou?“ Opravdu chce, abych cestovala s ním, nebo mě prozradil výraz v obličeji? „Mohli bychom domluvit pro Spencera chůvu. Nebo ho můžeme vzít s sebou.“

Při pouhé představě, že se někdy v životě vrátím do Pensylvánie, se mi sevřel žaludek. „Zítra je šachový turnaj, nezapomněl jsi?“

Mohla bych přísahat, že si na to ve skutečnosti v nejmenším nevzpomněl. Spencera organizované koníčky moc nebavily. Nebyl žádný atlet od přírody a spíš to vypadalo, že sdílí Jasonovu averzi vůči skupinovým aktivitám. Nicméně v šachovém kroužku zatím vydržel.

O své stážistce Rachel se nezmínil, dokud nám číšník nepřinesl těstoviny: jedna porce *cacio e pepe* rozdělená na dvě misky.

Jason tu větu prohodil, jako by se o nic nejednalo: „Jo, dneska se mi v práci stalo něco trochu zvláštního.“

„Ve třídě?“ Vyučoval na newyorské univerzitě i během letního semestru, ale měl také svou vlastní podnikovou poradenskou společnost a často se objevoval na obrazovce kabelové televize. Navíc moderoval jeden z oblíbených podcastingů. Můj manžel byl zkrátka velmi zaneprázdněný muž.

„Ne, v kanceláři. Říkal jsem ti o těch stážistkách?“ Protože na univerzitě narůstala nespokojenost (žárlivost, jak tvrdil Jason) kvůli jeho mimoškolním aktivitám, souhlasil Jason s tím, že založí program pracovních stáží, kde bude

se svou poradenskou společností každý semestr dohlížet na několik studentů. „Jedna z nich zřejmě dospěla k názoru, že jsem sexistický prase.“

Zazubil se, jako by pronesl kdovíjaký vtip, ale v tomhle jsme se lišili. Jasonovi připadal ten konflikt legrační, nebo přinejmenším kuriózní. Ale já se mu chtěla za každou cenu vyhnout. Okamžitě jsem opřela vidličku o okraj své misky.

„Prosím tě,“ mávl lehkovážně rukou. „Vždyť je to směšný, další důkaz, že stážistky přidělávají víc práce, než kolik jí zastanou.“

Po celou dobu, kdy popisoval tu událost, se usmíval. Rachel byla v prvním nebo druhém ročníku magisterského studia. Nebyl si jistý. Patřila mezi nejslabší studentky. Podle jeho názoru, ale přísahat by na to nemohl, ji Zack – jeho kolega, který měl na starost výběr kandidátek – zařadil do kurzu z důvodu genderové vyváženosti. Vstoupila k Jasonovi do kanceláře, aby mu doručila zprávu, kterou napsala o řetězcích obchodů s potravinami. Přitom se prý mimoděk zmínila o tom, že ji přítel o víkendu požádal o ruku, a pyšně zdvihla levou ruku, aby se pochlubila obrovským diamantem.

„Co si myslí, že jsem,“ podíval se na mě Jason, „kamarádka z dívčího spolku?“

„Prosím, řekni mi, žes to neřekl.“

Znovu zvedl oči, tentokrát trochu méně teatrálně. „Samozřejmě že ne. Fakt si nepamatuju, co jsem přesně řekl.“

„A přesto...?“

„Obvinila mě, že jsem sexista.“

„A komu si stěžovala? A nač vlastně?“ Bylo mi jasné, že otázka *nač* je namístě.

„Obrátila se na Zacka. Takové studentky my dneska přijímáme – čerstvá absolventka, která vůbec nerozumí hierarchii firmy, kde pracuje. Předpokládá, že Zack má určitou pravomoc, protože to byl on, kdo ji přijal.“

„Proč si ale stěžovala?“ Všimla jsem si ženy u vedlejšího stolu, která se zadívala naším směrem, a ztišila jsem hlas.

„Co tvrdí, že se stalo?“

„Nevím. Neustále opakovala, že je zasnoubená. Zackovi tvrdila, že jsem řekl, že je příliš mladá, aby se vdávala. Že by si měla nejdřív trochu užít.“

Bylo na tom něco špatného? Nikdy jsem nepracovala ve formálním úředním prostředí. Znělo to možná neslušně, ale ne *urážlivě*. Řekla jsem Jasonovi, že tam muselo být něco víc, když si stěžovala.

Další odmítavé mávnutí. „Přesně takhle směšní jsou ti mladí z generace mileniálů. Považují za sexuální harašení i to, když se někoho zeptáš na jeho soukromý život. Pokud ale vtrhne do mé kanceláře a začne mi vykládat o svém zasnoubení, musím jen mlčet, pokud nechci té namyšlené individualistce trochu počechrat peří.“

„Takže tohle jsi jí řekl? Že je příliš mladá a měla by si trochu užít, nebo jsi ji opravdu sarkasticky nazval namyšlenou individualistkou?“ Dobře jsem znala Jasonovy drsné názory na studenty.

„Samozřejmě že ne. Já vlastně nevím. Opravdu, celý ten rozhovor mě tak naštval. Možná jsem prohodil něco jako ‚Jste připravená do toho jít?‘, nebo něco v tom smyslu.“

Podobný výraz jsem ho slyšela použít i dřív, nejen o manželství, ale o čemkoli, co bylo tak skvělé, že jste do toho chtěli vložit úsilí. „Jít do něčeho.“

Udělalí jsme předběžnou nabídku na koupi domu. „Prodejní cena je stanovena. Musíme do toho jít.“

Číšník, který nám oznamoval, že v kuchyni mají už jenom dvě zbývající porce okounka. „Jednoho si určitě dáme. Jdeme do toho.“

Dokázala jsem si ho představit v té kanceláři, jak ho vyrušila stážistka, o kterou rozhodně nestál a raději by ji neměl na starosti. Ona žvaní něco o svém zasnoubení. Jemu je to fuk. *Pořád chodíte do školy. Jste si jistá, že do toho opravdu chcete jít na celý život?* Jason měl ve zvyku si z lidí utahovat, popichovat je.

Znovu jsem se ho zeptala, jestli je to všechno, co se stalo, jestli si je jistý, že nedošlo k něčemu jinému, co si mohla špatně vyložit.

„Nevíš, jak citliví tihle vysokoškoláci jsou.“ Ta slova se mě dotkla, i když on to tak nemyslel. Já na vysokou nikdy nechodila. „Jestli se ze Spencera začne klubat něco jako tihle neustále si stěžující kretění, co přehlízejí, nebo dokonce utlačují ostatní, dostane domácí vězení a nepustím ho, dokud mu nebude čtyřicet.“

Když si všiml výrazu v mé tváři, sáhl po mé ruce. Spencer je svým způsobem také výjimečný, ale určitě ne individualista. Není jako ty děti, kterým bylo při výchově vštěpováno do hlavy, že jsou výjimečné, jakkoli výjimečné určitě jsou. Jason řekl, že si dělal legraci, a já věděla, že to tak bylo. A cítila jsem se provinile, protože jsem si uvědomila, že jsem byla – jako Rachel, ta stážistka – příliš citlivá, že jsem se cítila příliš výjimečná.

„Takže co bude dál?“ zeptala jsem se.

Jason pokrčil rameny, jako kdybych se zeptala, co by rád daroval na aukci. „Zack to vyřídí. Díkybohu, že už semestr brzy skončí. Ale vykašlu se na ni, jestli si myslí, že dostane doporučení.“

Když jsem si dolévala do sklenice ještě trochu vína, opravdu jsem věřila, že pro vývoj vzájemné komunikace mezi Jasonem a Rachel je v sázce jediná věc – jestli absolventka dostane doporučení.

Uplynuly další čtyři dny, než jsem si uvědomila, jak jsem byla naivní.

Policejní oddělení v New Yorku (NYPD)**Všeobecný systém – stížnosti****14. května****Místo události:** 1057, Avenue of the Americas**Název budovy:** FSS Consulting**Událost:**

Oběť uvádí, že ji podezřelý během obchodní schůzky „vybízел“ k sexuálnímu kontaktu.

Oběť:

Rachel Suttonová

Věk: 24**Pohlaví:** ženské**Rasa:** běloška

Oběť vešla do budovy v 17:32 a chtěla podat stížnost. Pokračovala oznámením, že jí spolupracovník Jason Powell „navrhoval“ sexuální kontakt. Oběť vypovídala klidně a nejevila známky rozrušení. Když jsem se jí zeptal, jaký sexuální kontakt má konkrétně na mysli, odpověděla: „Vybídl mě, abych k němu nebyla sexuálně odtazitá.“

Když jsem ji požádal, aby vysvětlila, co mínila slovy „vybídl“ a „navrhoval“, neodpověděla. Zeptal jsem se, jestli mezi nimi došlo k nějakému fyzickému kontaktu nebo jestli jí nějak vyhrožoval nebo ji nutil dělat něco, co ona nechtěla. Náhle mě obvinila z toho, že jí nevěřím,

a opustila stanici i přes mou opakovanou žádost, aby ve své stížnosti pokračovala.

Závěr: Předat hlášení Útvaru zvláštních obětí k posouzení a zvážení dalšího postupu.

Podpis: L. Kendall

ŽENA, KTERÁ TELEFONOVALA ohledně Jasonova sponzorského daru v podobě společného jídla na aukci příštího roku, se jmenovala Jen Conningtonová. Už dlouho nepoužívám jména, když mluvím s Jasonem o tom, co se děje v situacích, které on nezažívá, protože vím, že by si je beztak nezapamatoval. Jen je matkou Madisona a Austin a manželkou Thea. Jedna ze tří konkurentek na klíčovou pozici v organizaci Sdružení matek a nově jmenovaná předsedkyně aukčního výboru.

Když jsem zvedla telefon, ozvalo se: „Zdravím, Angie.“

Nejmenuji se Angie. K tomu bych ještě ráda dodala, že jedinou přezdívkou, kterou jsem kdy měla, byla Gellie a tu používali jenom moji rodiče. A tak mě napadlo, že ženy, které zkracují Jennifer na Jen, předpokládají, že Angelám se může říkat Angie. „Mockrát děkuji za vaši nabídku zařídit občerstvení na další večeři!“ Vykřičníky byly slyšet. „Napadlo nás ale, že byste si možná chtěla dát příští rok pauzu.“

My. Okamžitě jsem začala přemítat, která z dalších maminek se zapojila do plánované změny, o níž bude třeba rozhodnout. „Vážně, Jen, tohle je to nejmenší, co můžeme udělat.“ Mé nevyslovené *my* mi připadalo méně důrazné.

Hned jsem si představovala, jak to bude později večer rozebírat nad koktejlem s Theem: „Proč nám ta ženská musí neustále všet na nos, že kdysi v Hamptons zařizovala občerstvení pro bohaté a slavné?“ To byla jediná skutečná práce, jakou jsem kdy měla. V té době jsem na sebe byla docela pyšná, ale ženy jako Jen Conningtonová mě nikdy

nepřestanou brát jako někoho, jehož vrcholem kariéry byla pomocná síla.

„Víte co, říkejte si o mně třeba, že jsem radikální feministka, ale napadlo nás, že už je načase, aby přispěli rovným dílem také někteří z otců.“ Zasmála se nad svou hříčkou s titulem Jasonova bestselleru *Rovnostářství*. „Nemyslíte, že bychom měli přesvědčit Jasona, aby konečně vylezl ze skrýše?“

Opáčila jsem, že by se mi líbilo, kdyby v té skrýši zůstal. Viděla bych ho tak častěji.

Jasonova obchodní značka byla postavená na tom, že společnosti mohou maximalizovat svůj profit tím, že budou přijímat vnitropodniková rozhodnutí na základě principu rovnosti. Byl to skvělý námět pro liberální obyvatele Manhattanu – ponech si své jednocentní výhody a buď spořádaný, morální člověk, vše současně. Jeho kniha se udržela téměř rok na seznamu bestsellerů populárně naučné literatury v *New York Times*, pak byla vydána v brožované vazbě a vyhřívala se na výsluní další čtyři týdny. V průběhu času se propagace knihy ve snaze co nejvíce ušetřit vyvinula do podoby podcastingu, kde promlouval jeden přednášející. A Jason na radu svého kamaráda Colina založil nezávislou poradenskou společnost. Měla jsem z toho radost – radost za nás oba –, ale ani jeden z nás se s tou nově nalezenou slávou nežil.

Můj cateringový příspěvek do aukce už nikdy nebude dostatečný. Jen se snažila zmírnit odmítnutí návratem ke svému tématu, že umožní Jasonovi přispět rovným dílem: „Každý rok to byly matky, které v potu tváře připravovaly tuhle aukci. Příští rok přenecháme tohle potěšení tatínkům.“

Bylo to podruhé, kdy se zmínila o Jasonovi jako o Spencerovu otci. Neopravovala jsem ji. Nebyl důvod.

TO LÉTO, KDY JSME SE S Jasonem seznámili a začali to k mému překvapení brát vážně, jsem viděla, že se opravdu hodně snažil zapojit do toho i Spencer. Učil ho u moře, jak podplouvat vlny, hrál s ním tenis na kurtech v Amagansettu, vylezli spolu na maják na konci Montauku, prostě letní dobrodružství pro nenáročné výletníky, ale Spencer to nikdy neomrzelo.

Když přišel podzim, Jason nám navrhl, abychom se s ním odstěhovali do města. Bože, jak jsem toužila odpovédět ano. Bylo mi teprve čtyřicet a dosud jsem bydlela jenom na dvou místech: u rodičů a pak v jednom domě v Pensylvánii, kam bych se za nic na světě nevrátila, i kdyby ho město nezbořilo. Nikdy jsem opravdu neměla vztah s mužem jako dospělá žena. Chodila jsem s několika kluky, rozcházel jsme se a znovu se dávali dohromady, znala jsem je z dětství, ale nic z toho nikdy nevedlo k manželství. Poslední věcí, kterou jsem chtěla, bylo stát se další generací zoufalců z East Endu, kteří se jen taktak protloukají životem, obzvlášť když jsem do nich nikdy nebyla zamilovaná.

A Jason nebyl jenom správný mužský, který mě miloval. Byl to vzdělaný intelektuál, kultivovaný, s vybraným vystupováním. Měl dobrou práci, byt na Manhattanu a očividně mu zbývalo dost peněz na letní pronájem v Hamptons. Chtěl se o mě postarat. Konečně bych se mohla odstěhovat z matčina domu. Ve městě bych mohla v klidu po celý rok pracovat, místo abych po celé léto dennodenně dřela od nevidím do nevidím ve snaze nakřečkovat dostatek peněz na dobu po sezoně.

Ale nešlo to. Nebyla jsem hrdinka z pohádky, kterou přijede zachránit princ na bílém koni. Měla jsem šestiletého syna, který do tří let neuměl mluvit. Doktoři o něm prohlásili, že může trpět jednou z forem autismu, jenom proto, že mlčel a měl tendenci vyhýbat se očnímu kontaktu. Během období v mateřské školce musel absolvovat dodatečné doučování, aby byl „připravený“ na to, čemu jsem neměla říkat „normální“ třída, ale spíš „speciální“, jak mi naznačila učitelka ze školky. Nyní se chystal nastoupit do první třídy ve škole, kde měl kamarády, v jediném stabilním domově, který kdy poznal. Nemohla jsem ho přece vytrhnout z jeho prostředí a přesadit do města kvůli muži, kterého znám teprve tři měsíce. Když jsem Jasonovi oznámila, že se přestěhovat nemůžu, byla jsem připravena říct sbohem jak jemu, tak našemu bleskovému románku. Pokoušela jsem se sama sobě namluvit, že jiná děvčata v mém věku by prožívala letní lásky.

Ale Jason mě opět překvapil. Každý víkend za námi jezdil vlakem z města, ubytoval se v nejlevnějším pokoji v Gur-

ney's s výhledem na parkoviště. Pomáhal Spencerovi s domácím úkoly. Dokonce si získal přízeň i mé matky, která nemá ráda nikoho. V prosinci jsem přijala jeho pozvání do města, aby se Spencer mohl podívat na vánoční strom u Rockefellerova centra. Šli jsme bruslit. Připadala jsem si jako ve filmu. Poprvé od chvíle, kdy jsme se se Spencerem přestěhovali k mým rodičům, strávil můj syn noc pod jinou střechou.

Jason se neočekávaně objevil o víkendu před Dnem obětí války. Sezona měla oficiálně odstartovat za týden. Já už jsem potvrdila dodávku jídla na dvacet sedm večírků. Byla jsem v kuchyni a připravovala stovky datlí balených do slaniny, které budu moct zamrazit a použít v budoucnosti, když jsem uslyšela zvonek u dveří. Poklekl na jedno koleno na matčině přední verandě, otevřel krabičku s prstenem a požádal mě o ruku. Zaječela jsem tak hlasitě, že kolemjdoucí cyklista málem vjel pod auto.

Měl naplánovaný každý detail. Na léto se přestěhujeme do jeho podnájmu. Já si najmu extra pomocníky, aby mi pomohli s pracemi při zajišťování občerstvení na akce, které už jsem nasmlouvala, a další objednávky už nebudu přijímat. Do města se s ním vrátíme na podzim. Pozeptá se přátel, jestli by mohli zatahat za ty správné nitky a dostat Spencera na dobrou školu. Svatbu chtěl mít v létě v Gurney's, pokud to není příliš brzy. Loni v říjnu složil zálohu, aby mu podrželi datum na červenec.

„Ty jsi zešlel,“ byla má první reakce. „Vím, kolik to tam stojí. Musel jsi zaplatit balík, sázka na nejistotu.“

„Já nesázím. My ekonomové tomu říkáme průzkum trhu, něco jako spekulace na burze.“

„Normální člověk tomu říká šílenství.“

„Pokud tě to uklidní, dali mi slevu, když jsem jim prozradil, za jakým účelem to potřebuju. Mají tě tam rádi. Skoro tak hodně jako já. Vezmi si mě, Angelo.“

Zeptala jsem se ho, proč tak spěchá.

„Protože tě nechci vidět jenom každý desátý den. Chci s tebou trávit i noci.“ Objal mě a políbil do vlasů. „Kromě toho taky nechci, aby tě na večírku u přátel okukoval nějaký napomádaný seladon a odloudil mi tě.“

„A co Spencer?“

„Chci, aby měl tátu. Chci *být* jeho táta. Jason, Angela a Spencer Powellovi. To zní dobře, ne?“

V té době měl Spencer mé příjmení – Mullen. Jiná možnost nikdy nepřipadala v úvahu. Teď, když Jason začal mluvit o manželství, jsem si uvědomila všechny výhody stát se Angelou a Spencerem Powellovými ve velkém městě plném lidí. Bez problémů by mohl navštěvovat své prarodiče. V mateřské školce a pak i v první třídě si zvykl. Přejít na novou školu by zvládl. Ty výhody za to určitě stojí.

Stále mám před očima ten večer, kdy jsem Jasonovi řekla ano a on mi pak líčil, jak moc bych se líbila jeho rodičům.

Brali jsme se v Gurney's v den, který objednal, ale na mou žádost jsme neměli žádný obřad, jenom slavnostní večeři pro dvanáct lidí. Žádná nadýchaná svatební róba, žádný závoj, žádné oznámení v nedělním vydání *New York Times*. Světský oddávající úředník, kterého jsem našla na internetu, se dostavil na koktejl před večeří a oficiálně naši svatbu stvrdil. Jasonův advokát a nejlepší přítel Colin se postaral o zařazení dokladů do evidence, aby ke změně Spencerova jména došlo hned další pondělí. Právní adopce měla proběhnout později, ale Spencer a já jsme od té chvíle byli oficiálně Powellovi.

O DVA ROKY POZDĚJI, za stolem v Eleven Madison Parku, jsem se Jasona zeptala, jestli Colin stále pracuje na získání toho úředního potvrzení. Jeho tvář se okamžitě změnila, jako bych přerušila večeři a požádala ho, aby vynesl odpadky. „Opravdu se chceš při našem výročí bavit zrovna o tomhle?“

„Samozřejmě že ne. Já jen kvůli tomu datu – připomnělo mi to.“ Neměla jsem právnické vzdělání, ale zdálo se mi podivné, že to trvá tak dlouho. Jiný otec v hledáčku nebyl. „Zmínil se ti Colin, co způsobilo to zdržení? Můžu sehnat policejní záznamy, pokud by bylo třeba. Jsem si jistá, že detektiv Hendricks by mohl vysvětlit –“

Jason odložil vidličku na talíř vedle napolo snědených kachních prsou a zdvihl ruku. „Prosím,“ zašeptal a rozhlédl se kolem, jestli nás někdo neposlouchá. „To ty jsi vždycky tvrdila, jak na to nerada myslíš. Že na minulosti nezáleží. Takže prosím, mohli bychom o tom mlčet aspoň v den výročí svatby?“

„Jasně.“ To byl rozumný argument. Měl pravdu. Právního zástupce jsem viděla několikrát, když jsem přišla poprvé domů, ale nešlo o nic takového, co bych mohla nazývat skutečnou terapií. Bylo to, jako bych v devatenácti znovu začínala nový život. Nepotřebovala jsem žádné poradenství. Jedinou věcí, kterou jsem kdy od lidí potřebovala, bylo, aby chápali, že jsem v pořádku. Já *jsem* v pořádku. Jason mi několikrát navrhl, abych si „s někým promluvila“, já ale tu možnost vždycky odmítla, a ne zrovna jemně. Opravdu nebylo fér pouštět se teď do této diskuse u večeře.

Nemohla jsem ale ignorovat podezření, že se něco změnilo. To, co přede dvěma lety vypadalo jen jako nepřijemná hora kancelářské práce, se teď jevilo jako skutečná překážka, jako hranice, kterou už Jason nechtěl překročit. Možná se zdálo snadnější představit si, že bude pro Spencera stálým otcem tehdy, když jsme oba předpokládali, že spolu budeme mít další dítě, malého bratříčka nebo sestřičku pro našeho syna.

Přišla jsem do jiného stavu druhý měsíc po svatbě. O dva měsíce později už jsem těhotná nebyla. Nikdy předtím jsem Jasona neviděla plakat. Toho večera v posteli jsme si řekli, že to zkusíme znovu. Byla jsem stále tak mladá. Trvalo to pouhé čtyři měsíce, než se na tyčince objevilo znaménko plus. A pak po dvou měsících: nic. Dva samovolné potraty za rok.

Potřetí jsem těhotenství udržela téměř do prvního trimestru. Začala jsem se těšit, jak se s Jasonem o tu šťastnou zprávu podělím. Ale pak jsme o něj přišli, nebo možná ji. Doktoři neztráceli optimismus, ujišťovali mě, že mám šanci na úspěšné těhotenství stále přes padesát procent. Já ale cítila, že jsem tu minci štěstěny vyhodila do vzduchu příliš mnohokrát a vždycky dopadla zpátky tou špatnou stranou. Ze všech lidí právě já jsem potřebovala předvídatelnost. Potřebovala jsem vědět, co se stane, a protože jsem to o sobě věděla, měla jsem skutečně jen jedinou volbu – vzdát to. Požádala jsem o zavedení nitroděložního tělíska, abych znovu získala kontrolu nad svým tělem.

Jason se maximálně snažil, aby na sobě nedal znát zklamání. Prohlásil, že bez ohledu na to, co se stalo, stále máme Spencera a on nám stačí. Ale vsadila bych se, že

víc než cokoli jiného se hlavně snažil přesvědčit sám sebe. A všimla jsem si, že já byla tím člověkem, který ho držel. To já utěšovala jeho. Protože jsme oba věděli, že v jistém slova smyslu ta ztráta byla větší pro něho, protože Spencer navždy zůstane víc můj než jeho. Jason vlastní dítě neměl.

A teď stále ještě nebyla potvrzena Spencerova adopce.

„Napadlo mě, že bychom možná mohli požádat o aktuální informace,“ nadhodila jsem tiše.

Natáhl se přes stůl a vzal mou ruku do dlaní. Když se mi podíval do očí, jeho frustrace byla ta tam. „Miluju našeho syna. A tím také je – naším synem. Víš to, že ano?“

„Samozřejmě.“ Usmála jsem se. „Už je to dva roky, co jsi to potvrdil.“

„Nejlepší rozhodnutí, které jsem kdy udělal.“

„Jenom jsem si myslela, že bychom tu záležitost se Spencerem měli mít potvrzenou i právně.“

Jemně mi stiskl ruku. „Když je člověk šťastný, čas letí jako splašený. Zítra Colinovi zavolám. Slibuju.“

Svůj slib dodržel. Když mě Colin posadil do křesla a začal vysvětlovat celý proces, tvrdil, že to bude snadné. Potřebovali jsme prostě uvědomit Spencerova biologického otce a získat od něho souhlas k ukončení jeho otcovských práv. „Nebo,“ navrhl, „pokud nikdy nechoval ke Spencerovi opravdové rodičovské city, můžeme argumentovat tím, že ho opustil, nestaral se o něj, a případně jeho souhlas vynechat, jestli máš obavy, že by tím mohl vzniknout problém.“

Snažila jsem se, aby můj hlas zněl zcela neutrálně. „Je mrtvý.“

„Hm, tak to je ještě lepší.“ Vzápětí přispěchal s nešikovnou omluvou a já ho ujistila, že to je v pořádku. „Tedy, ehm, upřímnou soustrast. Nicméně jediné, co v tomto případě budeme potřebovat, je kopie úmrtního listu.“

„Otec ale v rodném listu není zapsaný.“ Neobtěžovala jsem se vysvětlováním, že v době, kdy byl Spencerův rodný list vydaný, byl už mrtvý a dítěti byly dva roky. Byla jsem uvedena jako jediný rodič.

„Aha, dobrá.“ Bylo zřejmé, že Colin očekával podrobnosti, ale já mu víc nenabídla.

„No, pokud je to tak, bude to asi trochu komplikova-

nější. Soudce se totiž může zeptat, jestli víš, kdo byl jeho otcem, a v tom případě bychom měli předložit úmrtní list. Potřebují se ujistit, že někde tam venku není chlápek, kterému unesli dítě. To by snad neměl být takový problém.“

Přikývla jsem s vědomím, že Spencer byl navždy odsouzen k tomu, že po právní stránce nebude mít otce. Když Jason přijel toho večera domů, vyprávěla jsem mu všechno, co jsem se dozvěděla o postupu při adopci dítěte. To bylo naposled, kdy jsme o tom mluvili.

Papíry nejsou důležité. Spencer ví, kdo jsou jeho rodiče. Máme Jasonovo jméno. Podle toho, co si myslí ostatní, je Jason Spencerův otec, a to je to hlavní, nebo ne?

DEN POTÉ, kdy Rachel Suttonová přišla na okrsek v Midtown South, obdržela policistka Corrine Duncanová kopii krátké zprávy zaznamenané policií. Přistihla se, jak při čtení kroutí hlavou.

Přeskočila až dolů k místu pro podpis na spodním okraji stránky. „L. Kendall.“

Corrine důstojníka Kendalla neznala osobně, ale v hlavě si o něm okamžitě vytvořila obrázek. Už jen z detailů zprávy samotné byl víc než zřejmý jeho mužský přístup. Odsuzující otazníky za „vybízel“ a „navrhoval“. Způsob, jakým zaznamenal, že „vypovídala klidně a nejevila známky rozrušení“, jako by tím mezi řádky naznačoval, že dobré oběti plácou.

Corrine si už dokázala představit rozhovor, který mohl následovat, kdyby Rachel Suttonová neodešla z okrsku. *Co jste měla na sobě? Proč jste s ním byla sama?*

Stará škola. L. Kendall mohl stejně tak napsat NEVĚŘTE TOMU, CO BY VÁM MOHLA NAVYKLÁDAT přes horní část spisu, vše velkými písmeny. Takhle policie vyhotovuje hlášení, když chce žalující straně naznačit, aby ji tím nezatěžovala. Když nic jiného, poskytlo by to obhájci argumenty, pokud by byla inkriminovaná osoba vůbec obviněna.

Corrine si chtěla myslet, že takové hlášení nikdy nena-psala.

Svou kariéru nezačala na NYPD. První dva roky strávila jako policejní hlídka v Hampsteadu na Long Islandu v okrese Nassau. Tam byla jiná práce. S méně než 120 strážníky na oddělení se očekávalo, že policisté budou vyšetřovat své

případy samostatně, s výjimkou těžkých zločinů. Takže se třeba naučila, proč oběť dětského zneužívání může obvinít nevinného člověka (aby chránila vinného rodiče), proč stěžovatelé na domácí násilí často odmítají soudní stíhání (ze strachu, nebo dokonce z lásky) a proč stížnosti na sexuální zneužívání mívají často víc vrstev než cibule. „Rozpaky“ či „stud“ ani zdaleka nevystihovaly počáteční fáze tohoto problému.

Jenže na newyorském policejním oddělení to příslušník policejní hlídky jako L. Kendall vědět nepotřebuje. Převzme hlášení a předá papír specializované jednotce k dalšímu vyšetřování.

Corrine už si našla na Googlu profil Jasona Powella. Jméno jí v kontextu s policejním hlášením nic neříkalo, ale výsledky hledání jí osvěžily paměť. Podle jeho životopisu na webových stránkách Newyorské univerzity měl titul bakaláře a magistra ze Stanfordu, Ph. D. z Harvardu, byl členem nadace investující v oblasti lidských práv a profesorem ekonomie. I přes nespornou působivost se jeho životopis jen stěží probojoval na první stranu Google hitů. Powell byl známější jako autor a řečník. První věta jeho charakteristiky na Wikipedii: „Jason Powell je nejprodávanejším autorem *New York Times* se svým dílem *Rovnostářství*, předseda FSS Consulting a pravidelný mediální komentátor.“

Corrine dávala osobně přednost beletrii, ale dokonce i ona o *Rovnostářství* slyšela. Asi před čtyřmi lety to byla jedna z knih, kterou četl každý – nebo předstíral, že četl, podle Corrinina názoru –, aby vypadal jako dobře informovaný.

Nyní, podle Powellových webových stránek, moderuje podcasting stejného jména jako jeho nejprodávanější kniha. Jeho twitterový účet – kombinace obchodních zpráv, liberální politiky a sarkastických komentářů – měl 226 000 sledovatelů. *Cosmopolitan* ho zařadil mezi jednoho z deseti nejvíce sexy „zrzků“.

Vzpomněla si, jak ho před pár lety viděla v televizním pořadu *Morning Joe*. Účastníci diskuse Powellovi pochlebovali, ptali se ho, jestli by pro něj mohlo být někdy zajímavé kandidovat na vládní post. V jeho prospěch pravděpodob-

ně mluvilo i to, že byl hezký muž – upravený, s ostrými rysy, ale trochu nervózní. Podle Corrinina vkusu až příliš hezký, ale proti gustu žádný dišputát.

Další informace z Googlu uváděla „FSS Consulting“. Forma spravedlivého sdílení. Klikla na stránku „O firmě“. Tato společnost poskytovala investorům a investičním skupinám „prověrku v oblasti lidských práv a sociální spravedlnosti“.

Posunula myš a klikla na odkaz „Náš tým“ a sjela dolů. Seznam byl krátký, kromě Powella tam byla pouze dvě jména: Zachary Hawkins, výkonný ředitel, a Elisabeth Marksová, výzkumnice.

Nic víc už z počítače dostat nedokázala. Zvedla telefon.

HLAS, KTERÝ SE OZVAL na druhém konci, zněl znepokojeně, možná i lehce podrážděně. „Ano, prosím?“

Corrine se zeptala, jestli mluví s Rachel Suttonovou – mluvila –, a pak se představila jako detektiv zabývající se stížnostmi, která byla včera přijata.

„Aha, jistě,“ promluvila Rachel omluvně. „Jsem moc ráda, že voláte. Zdálo se, že mě nikdo neposlouchá. Byla jsem přesvědčená, že policista, který to se mnou projednával, tu stížnost vyhodí do koše.“

„Všechno je uložené v počítači, takže...“

„Dobrá. Takže co teď bude následovat?“

„Nyní, když vám to nebude vadit, mi zopakujete všechno, co už jste řekla důstojníku Kendalloví. Tím začneme.“

Rachel se tiše zasmála. „Budete zvedat oči v sloup, co chvíli mě přerušovat a snažit se mi dát najevo, že lžu?“

„Tohle je vaše zkušenost z okrsku?“

„Ten chlap byl pitomec. Chci říct, něco podobného bych čekala, kdybych to šla ohlásit na FSS, protože Jason je šéf. A tak jsem se rozhodla jít rovnou na policejní stanici, ale to bylo ještě horší –“

„Dobrá, tohle všechno probereme radši osobně.“ Většina detektivů si domlouvá rozhovory na okrsku, což pro Útvar zvláštních obětí znamená policejní stanici na Sto dvacáté třetí ulici v oblasti východního Harlemu, kam se mnohé z obětí bojí vkročit. Corrine však byla přesvědčená, že se o lidech dozví mnohem víc, když za nimi přijde do

prostředí, kde žijí. A sedět v obývacím pokoji oběti byl jeden ze způsobů, jak začít budovat vzájemnou důvěru. „Jste teď doma?“

„Jo. Dejte mi hodinku, abych to tu trochu poklidila.“

A už tím se Corrine dozvěděla o Rachel Suttonové novou informaci. Byla to žena, která si doma uklidí, než si začne s detektivem povídat o nahlášení sexuálního zneužívání. Ten fakt sám o sobě asi nic neznamenal, ale Corrine si ho zapamatovala, protože si ráda myslela, že nic neopomíjí.

RACHELIN BYT V CHELSEA se nacházel v jedné z těch typických nových budov, které rostou na různých místech Manhattanu jako houby po dešti, všechny prosklené od podlahy ke stropu. Levná a nevkusná akvária, jak je Corrine s despektem nazývala. Ona sama totiž měla dům – skutečný, úžasný dům se zahrádkou a příjezdovou cestou –, protože si ho pořídila v Harlemu dřív, než lidé podléhající módě přišli na to, že to tu je skvělá adresa. Pět minut pěšky do práce bylo jedním z důvodů, proč si Corrine zažádala, aby se mohla vrátit k Útvaru zvláštních obětí poté, co čtyři roky pracovala na oddělení vražd.

Vrátnému oznámila, že jde za Rachel Suttonovou, a prstem ukázala na odznak, který jí visel na řetízku kolem krku. Corrine se rozhodla pro tohle umístění před lety, tehdy pracovala jako tajný detektiv pouhé dva týdny. Pokud na sobě měla modrou uniformu, nikdo si ji nepletl s chůvou nebo domovnicí.

Rachel otevřela vstupní dveře od bytu ve zkrácených džínách po příteli a černém tílku bez rukávů. Dlouhé tmavohnědé vlasy měla na zátylku stažené do ohonu a make-up si nanasla na obličej tak šikovně, že to vypadalo, jako by žádný neměla. Když ji v obývacím pokoji gestem vyzvala, aby se posadila, všimla si Corrine inkoustové šmouhy na hřbetu Racheliny ruky, něco jako dočasné tetování, jen několik centimetrů od diamantového prstenu od Tiffanyho, podle odhadu o váze plných dvou karátů.

„Pěkný byt,“ rozhlížela se Corrine kolem, přestože jí spíš připomínal fotografii z katalogu moderního nábytku.

„Díky. To všechno zařizovala mamka.“ Pokrčením ramen dala najevo, že se svému štěstí nijak nebrání. „O Jasono-

vi jsem jí ještě neřekla. Bude vyšilovat. A za žádnou cenu mi nedovolí, abych tam dál pracovala –“

„Pro FSS?“

„Jo. Je to pro mě skvělá příležitost. Jason má v podstatě hlavní slovo v sekcích financí a lidských práv a teď tohle. Nechci jen tak vyhodit z okna svou profesionální kariéru dřív, než vůbec začala.“

Corrine navrhla, že si nejdříve promluví o tom, co se stalo, a pak zváží, jak budou postupovat dál.

Rachel jí vysvětlila, že na Newyorské univerzitě usilovala o magisterský titul z ekonomie a v Jasonově konzultační firmě byla na pracovní stáži kvůli získání kreditu. Do jeho kanceláře šla proto, aby mu předala písemný elaborát, jehož koncept sama vypracovala. „Neviděla jsem ho za stolem, ale musel mě slyšet, když jsem vešla dovnitř, protože na mě zavolal, abych za ním šla do jeho lázní.“

„Kamže?“ podivila se Corrine.

„Tak tomu přezdívalí stážísté. Má svou soukromou koupelnu se sprchou a malým lehátkem po straně. Občas se tam zavře a my si myslíme, že si dává dvacet. Někteří stážísté s nadsázkou říkají, že by mohl ve své kanceláři vlastně bydlet. Zkrátka jsem tam vešla, on měl rozepnuté kalhoty. Chtěla jsem se otočit, ale on namítl, že to přece není nic, co bych už předtím neviděla. Neustále mě ujišťoval, že to je normální. Ale po celou dobu se dotýkal svého těla.“

„Měl obnažené genitálie?“

Rachel zavrtěla hlavou. „Ne, nebo jsem to aspoň neviděla. Měl ruce v kalhotách. Nedokážu to popsat. Seběhlo se to tak rychle a já byla totálně vyvedená z míry. No, a pak se podíval na mou zprávu, kterou jsem držela v ruce, a uviděl můj prsten. Prohodil něco v tom smyslu, jestli to není konfliktní diamant.“

Rachel si musela všimnout zmateného výrazu na Corrině tváři, protože hned objasnila: „To jsou diamanty, které přicházejí do země ilegálně z válkou zničených území. Říká se jim také ‚krvavé diamanty‘.“ Corrine přikývla na znamení, že ji sleduje.

„Ohradila jsem se, že to opravdu nevím. Zdvihla jsem ruku do výšky jako hloupá husa a pochlubila se, že jsem se minulý týden zasnoubila.“

„Gratuluju,“ usmála se Corrine.

„No, jako by ho to mělo zajímat. Byla jsem nervózní a snažila se najít něco, o čem bychom mohli mluvit. Vzal si ode mě zprávu, zatímco já se otočila, abych co nejrychleji vypadla, ale on mě chytil za ruku. Žádný pevný stisk, jen mě tak držel, jako by mi chtěl zabránit v odchodu. Myslela jsem si, že si možná zběžně přečte mou zprávu a položí mi pár doplňujících otázek, zatímco tam budu čekat. Pak mě ale tak nějak přitáhl zpátky k sobě, přezka opasku byla stále rozepnutá. Řekl mi, že jsem na vdávání příliš mladá. Že jsem se ještě dost *nepobavila*. Nepochybovala jsem o tom, že se chystal přitisknout mi ruku na svůj – víte co. Okamžitě jsem od něho odskočila.“

Corrine se zeptala, co se stalo potom.

„Nic. Ustoupila jsem dozadu a odtáhla ruku, udělala jsem to opravdu prudce. Nevěděla jsem co říct. A pak se otočil, utáhl si opasek a začal listovat mou zprávou, jako by se nic nestalo. Řekl, že mi dá vědět, pokud bude mít nějaké otázky. A pak jsem odešla.“

Corrine se Rachel zeptala, jestli o tom incidentu s někým mluvila.

„Řekla jsem to Zacku Hawkinsovi. Je to výkonný ředitel, oficiálně člověk, který má stážisty na starost.“ Corrine si jeho jméno vybavila z webových stránek FSS. „Byla jsem úplně šokovaná,“ pokračovala Rachel. „Přišla jsem za ním do kanceláře a vylíčila mu, co se stalo.“

Corrine se tázala, jestli ji Zack informoval o tom, co hodlá s její stížností udělat.

„Řekl, že si o tom s Jasonem promluví – že si je jistý, že šlo jenom o nějaké nedorozumění.“ V jejím hlase zřetelně zaznívalo zděšení, že by se mohly ohledně Jasonova chování vyskytnout nějaké nejasnosti. „Trápilo mě to i po práci, a tak jsem zašla na okrsek.“

„Mluvila jste o tom incidentu ještě s někým jiným? Třeba s vaším snoubencem?“

Rachel se při zmínce o snoubenci zatvářila překvapeně. „Stále si teprve zvykám tohle slovo používat,“ vysvětlila a se zalíbením se zadívala na svůj prsten. „Ne, Mikeovi jsem nic neřekla ze stejného důvodu, proč jsem to zamlčela i matce. Nechci z toho dělat žádné drama –“

„Jsem policejní detektiv, Rachel. Naznačujete mi teď, že nechcete vznést obvinění?“

„Jak už jsem řekla, nevím, ale necítila bych se dobře, kdybych mlčela. Co kdybych to nechala být a on pak provedl jiné ženě něco mnohem horšího? Nevíte, jestli je to poprvé, co něco takového udělal?“

Corrine jí sdělila, že na oddělení žádná podobná stížnost nepřišla.

Rachel našpulila rty. „Neexistuje způsob, jak dokázat, co se stalo, vidíte? Je to mé slovo proti jeho. Klasické on řekl, ona řekla.“

Přesně tak, pomyslela si Corrine. A i kdyby měla celý incident natočený na videu, zjevně se o zločin nejednalo. Podle Rachel se Jason nikdy nedotkl jejích „intimních“ partií a sám se před ní také neobnažil. Po několika dalších otázkách potvrdila, že Rachelino tvrzení – pokud bude schopna ho dokázat – může být považováno za pokus o spáchání „pohoršujícího fyzického kontaktu“. Přechin třídy B. Teoreticky, maximální sazba do šesti měsíců, ale s vysokou pravděpodobností spíš jen podmíněný trest a nějaká forma poradenství.

„A z toho nutně vyplývá, že budeme muset dokázat, že měl v úmyslu přiložit vaši ruku na své genitálie,“ dodala Corrine.

„Takže jsem měla lhát a tvrdit, že to udělal?“ opáčila Rachel.

„Ne, protože se to nestalo, je to tak?“

Rachel zavrtěla hlavou a otřela si slzu. „Promiňte, už toho všeho mám plné zuby.“

„Přemýšlela jste o tom, že to nahlásíte na univerzitě? Nesouvisí ta stáž s vaším studiem?“

„Technicky vzato ano, ale je to spíš jako práce a Jason je na univerzitě něco jako rocková hvězda. Navíc má definitivu, takže předpokládám, že s tím nic neudělají. Popravdě, podle mého odhadu by do toho spousta studentek nešla. A nejsem si jistá, jestli zrovna já chci být ta první.“ Podívala se dolů, jako by přemýšlela o kvalitě laku na svých nehtech. „Takže to znamená, že to necháte být?“

„Dalším krokem obvykle bývá promluvit si s případnými svědky, ale vy říkáte, že tam žádní nebyli. Zastavím

se za Zackem, aby mi potvrdil, že jste mu tu událost nahlásila hned poté, co k ní došlo – zeptám se ho na vaše vystupování. A také si obvykle promluvím s podezřelým, než vyšetřování uzavřu. To vše za předpokladu, že *budete chtít*, abych pokračovala. Nemůžu slíbit, že bude obžalován – to záleží na prokurátorovi –, ale aspoň bude existovat hlášení.“

Rachel přikývla.

„Chcete to takhle?“

Když Rachel odpověděla, už to neznělo jako slova zmatečné studentky, která se dostala do sporu a obává se přílišné pozornosti a nechtěné komplikace na své pečlivě napláňované profesionální cestě. Její hlas byl klidný a přesvědčivý. „Ano, souhlasím. Chci, aby přiznal, co mi udělal.“

Když Corrine odcházela ke svému autu, přemítala o všech důvodech, proč by v souvislosti s tímto případem žádný státní zástupce nezahájil trestní stíhání. Zpožděné oznámení. Rachelina nejistota při jednání s důstojníkem Kendallem. Letmý krátký průběh vzájemné komunikace. Absence jakéhokoli násilí. Nemluvě o inkoustovém razítku na Rachelině ruce, pozůstatek návštěvy nějakého klubu pravděpodobně z předešlé noci, pouze pár hodin po incidentu.

Ta stížnost nebyla úplně v pořádku. Ale tak to bývá vždycky. To byla pravda, kterou by připustil každý policista vyšetřující sexuální přestupek, kdyby to nebylo naprosto nepřijatelné. Neočekává se od vás, že řeknete, že oběti nikdy neřekají celou pravdu, protože by to vyznělo, že v nich vidíte lháře. Nejsou to lháři. Chrání sami sebe. Připravují se na to, že jim nikdo neuvěří. Snaží se předvídat všechny způsoby, jak je ostatní mohou napadnout, a budují kolem sebe ochranný štít.

Po zvážení všech skutečností Corrine dospěla k názoru, že Rachel se včera něco stalo – nebo aspoň Rachel *věřila*, že se něco stalo. A hlavní důvod, proč se Corrine přikláníla k tomu, že Rachel mluvila pravdu? Protože lhářka by si vykonstruovala něco mnohem, mnohem horšího.

ZAVOLALA PORUČÍKOVÍ z auta. Nechápal, proč mu volá kvůli nějakému hloupému přestupku, dokud mu nevysvětlila, kdo je Jason Powell. Ulevil si vzteklou oplzlostí.

Jak očekávala, snažil se přehodit horký brambor na někoho jiného a doporučil jí, aby se obrátila na okresního právního zástupce.

Zavolala kancelář newyorského právního zástupce z Útvaru zvláštních obětí a požádala o spojení s asistentem státního zástupce Brianem Kingem, který má tento region na starosti. Zvedl sluchátko po třech zazvoněních. „Vydržte vteřinku. Promiňte. Snažím se zhltnout oběd ještě před vynešením rozsudku. Nechtěl jsem to ani zvednout, dokud jsem nepoznal vaše číslo.“

„To mě těší.“ Pak Brianu Kingovi vyličila všechno, co se dosud o Rachelině stížnosti dozvěděla.

„To je ale náhodička,“ utrousil. „Kdykoli ho má bývalá přítelkyně zahlédla na obrazovce, zesílila zvuk. Už jste ho vyslýchala?“

„Ne. Mysleli jsme si, že bychom napřed měli oslovit vás, abychom se ujistili, že jednáme správně. Jeden způsob, jak to udělat, je ten, že bych se u něho zastavila a popovídali bychom si o tom. Abych získala jeho verzi toho, co se stalo. Možná přízná něco...“ Nechala nedokončenou větu viset ve vzduchu.

„Nebo vás možná vykopne, zavolá si právníka a přivede si speciální komando na nebezpečné materiály, aby dokonale vydrhli jeho sexuální hnízdečko.“

„Spousta mužů má ve svých kancelářích soukromé koupelny.“

„Myslím, že tahle věc nikam nevede. Cítíte to také, že ano?“

„Nebude to poprvé. Já jen pracuju na případu. Podle mě Rachel nebude chtít vznést obvinění, pokud je to tvrzení proti tvrzení, ale to se nedozvím, dokud nepoložím aspoň pár otázek.“

„To zní férově. Už se třesu nedočkavostí, až se do toho zapojím,“ neodpustil si sarkastickou poznámku.

Corrine byla pár bloků od kanceláří FSS, když jí zazvonil mobil. Telefonní číslo Rachel Suttonové použila pouze jednou, ale na displeji už ho poznala.

„Detektiv Duncanová,“ ozvala se.

Rachel se představila, omluvila se za to, že ji vyrušuje, a pak řekla, že si na něco vzpomněla. „Jeho spodní prádlo.

Měl bílé boxerky s červenými lízátky. Bylo to směšné, skoro jsem vyprskla smíchy. Pomůže vám to nějak?“

V přestřelce on řekl/ona řekla si právě připsala jeden malý bodík.

Detektiv Corrine Duncanová

Rozhovor: 15. května, 13:55

Místo: 1057 Avenue of the Americas, FSS Consulting
Přišla jsem do objektu, abych kontaktovala Jasona Powella ve věci stížnosti, kterou podala Rachel Suttonová. Bylo mi řečeno, že Powell v kanceláři není. Pak jsem se zeptala, jestli bych mohla hovořit se Zacharym Hawkinsem, výkonným ředitelem FSS Consulting.

Hawkinsovi jsem se představila jako detektiv NYPD a informovala ho, že jedna ze stážistek ohlásila incident, k němuž mělo údajně dojít předcházejícího dne.

Hawkins přikývl, jako by věděl, o čem hovořím.

Uvedl, že Jason Powell odjel už dříve toho dne na služební cestu do Filadelfie, přestože jsem se před ním ještě nezmínila, že stížnost stážistky se týká pana Powella. Zeptala jsem se ho přímo: „Víte, proč jsem tady?“ Odpověděl bez zaváhání: „Jedná se o Rachel, že ano?“

Hawkins vypověděl, že studoval pod Powellem na NYU a začal pracovat pro FSS po několika letech působení v jednom investičním fondu. Vysvětlil mi, že tohle je poprvé, kdy má FSS na starost studentky stážistky, je to výsledek tlaku univerzity, protože Powell je stále profesorem, zatímco mimo ni sleduje vlastní obchodní aktivity. Rachel Suttonová je jednou ze

čtyř stážistek, na fakultě tráví průměrně 6–10 hodin týdně, primárně zkoumá potenciální investice.

Hawkins vypověděl, že Rachel Suttonová přišla do jeho kanceláře předešlého dne, požádala ho o rozhovor a zavřela dveře. Ohlásila mu, že ji Jason Powell „sexuálně obtěžoval“. Uvedla, že Powell se k ní choval „nevhodně“. Když se Hawkins snažil dostat ze Suttonové další podrobnosti, údajně mu odpověděla: „On je ten, kdo by měl vysvětlovat.“

Zeptala jsem se Hawkinse, jak zareagoval na její stížnost. On připustil, že neprošel žádným školením ohledně toho, jak reagovat na stížnosti na pracovišti, a že FSS je příliš malá, aby měla oddělení lidských zdrojů. Dále uvedl, že vše probral s Jasonem Powellem, který se mu zdál tou otázkou „naprosto šokovaný, a dokonce pobouřený“. Powell tvrdil, že pro tu stížnost nenachází žádné vysvětlení, kromě krátkého rozhovoru, který se týkal nedávného zasnoubení Rachel Suttonové.

Zeptala jsem se Hawkinse, jestli má ještě nějaké další informace, které by mi k incidentu mohl sdělit, a on odpověděl, že ne. Prohlásil, že je „ohromený“ a „zklamán“, že se do případu zapojila policie, a naznačoval své přesvědčení, že mezi oběma stranami došlo k nedorozumění.

Poté, co jsem z FSS odešla, jsem zavolala Jasonu Powellovi na číslo mobilního telefonu, které mi poskytl pan Hawkins. Představila jsem se jako detektiv NYPD (nespecifikovala jsem Útvar zvláštních obětí) a požádala ho, že si s ním potřebuji promluvit o stížnosti, kterou jsem dostala. Okamžitě prohlásil, že nebude odpovídat na žádné otázky, pokud nebude přítomen právní zástupce.

Jednání: Zprávy odeslané asistentovi státního zástupce Brianu Kingovi, Kancelář právního zástupce města New York, Útvar zvláštních obětí.

O tři dny později

TAKHLE JSEM TO zjistila.

Jsem zvyklá budit se sama, závisí to na tom, který moment považujete za probuzení.

Poprvé je to obvykle něco kolem půl třetí ráno. Jason o těchhle neklidných minutách neví. Nikdo o nich neví. Říkám si, že na nich nezáleží, že nejsou opravdové. Nema-
jí nic společného s mým životem dospělé ženy – v tomto domě, s Jasonem a Spencerem. Tyhle ztracené časové úseky náleží osobě, kterou jsem bývala. Je to, jako by mě spánek odnášel do stroje času a já se nakrátko převtělím do svého mladšího já: vyděšená, osamělá, ale ze všeho nejvíc prázdná, bez energie. Tak jsem se dřív cítila neustále. Nyní se tak jenom budím – poprvé uprostřed noci po příšerném snu. Přinutím se zavřít oči a pokouším se hrát „hru s abecedou“, kterou Jason učil Spencera, když jsme poprvé spali společně pod jednou střechou.

Spencerovi bylo tenkrát skoro sedm. Byl zvyklý usínat na Long Islandu za kvílení větru prohánějícího se na vlnách oceánu a cvrlikání cikád. Jasonův pokoj pro hosty byl patnáct pater nad Sedmdesátou čtvrtou ulicí, ale Spencer si nemohl na to přerušované kvílení sirén a troubení klaksonů zvyknout.

Přišel za námi v pyžamu do obýváku s Batmanem pod paží a mnul si zarudlé oči. Podívala jsem se omluvně na Jasona a chystala se vstát, abych Spencera odvedla zpátky do postele, ale Jason ho přitáhl na pohovku mezi nás.

„Začni myslet na něco, co máš rád – kreslené pohádky, televizní show, oblíbený předmět ve škole.“

Nepřekvapilo mě, že si Spencer vybral Harryho Pottera. Na svůj věk byl pokročilým čtenářem, ale měla jsem podezření, že prokousat se těmi knihami mu pomohly filmy – a má matka.

„Skvělé,“ pochválil ho Jason. „Teď zavři oči. Začni písmenem A. Znáš písmena?“

Spencer se usmál a přikývl, oči stále zavřené. Začal číst, když mu byly teprve čtyři.

Jason mu vysvětlil pravidla hry: Začni s A a vymysli něco, co se vztahuje k Harry Potterovi. „Albus.“

Pak B. „Bradavice.“

Ze synovy tváře jsem vyčetla, že už se zvuků ulice pod sebou nebojí. Jeho mysl byla zaměstnaná, vtažená do příběhu o Harrym Potterovi. Bylo to poprvé, kdy jsem pocítila jistotu, že Jason bude milovat nejenom mě, ale i mého syna. Nakonec mu slíbil, že pokud půjde zpátky do postele a bude v té hře pokračovat, usne dřív, než se dostane k Z.

A takhle jsem trávila minuty uprostřed noci i já, procházela jsem abecedou – v naší rodině bez lékárničky to pro mě byly jediné prášky na spaní – a obvykle jsem se zatoulala do světa známých televizních show jako *Skandál* nebo *Přátelé*. Prostě někam, při čem mi utíkal čas. Kamkoli kromě do snu, který mě původně vzbudil, zpátky do toho domu v Pittsburghu.

Podruhé jsem se budila – jen taktak –, když začal zvonit Jasonův budík přesně v 5:30 ráno. Než jsem ho poznala, měl svůj denní rozvrh nastavený na časně vstávání, aby mohl pracovat na knize, o níž doufal, že ji jednoho dne vydá. Poté co se ten plán osvědčil, harmonogram už se neměnil.

Co se mě týče, můj den vlastně začíná úderem sedmé, kdy startují každodenní stereotypy. Nejdřív беру do ruky svůj iPad. Zkontroluji e-maily. Prolistuji Facebook. Mrknu na názvy příspěvků. Dám tomu maximálně patnáct minut a následuje dvouminutové prkno a pár protahovacích cviků, abych rozproudila krev v těle. Zaskočím do pokoje za Spencerem ujistit se, že vstává, a pak dolů do kuchyně připravit snídani. Nuda? Ano. Ale já jsem přesvědčená zastánkyně rutiny. Předvídatelnost je uklidňující. Je bezpečná.

Příjmení stážistky Rachel jsem se poprvé dozvěděla ze

svého iPadu. Z Facebooku, abych byla přesná. Jason se o tom incidentu nezmínil od té doby, kdy o něm jen něco krátce prohodil u večere. Strávil pak dva dny ve Filadelfii. Než se vrátil domů, úplně jsem na celou věc zapomněla. Předpokládala jsem, že kdyby se stížnost stážistky dostala k Zackovi, Jason by mi o tom řekl.

Na pravé straně obrazovky – pod jménem držitele Oscara, který byl právě uprostřed ne zrovna hladkého rozvodového řízení, a pod atletem, kterého jsem sotva poznala – mě upoutala slova *Jason Powell*. Můj muž byl „v kurzu“. Na zlomek vteřiny jsem pocítila hrdost, ale pak jsem si ten odkaz rozklikla.

Rychle jsem článek přelétla očima a pak jsem sáhla na noční stolek pro dálkové ovládání a přepnula na *New Day*, kde měl Jason dneska ráno naplánovaný vstup. Trefila jsem se zrovna do reklamní přestávky.

Klikla jsem na MSNBC, kde byl Jason také častým přispěvatelem. Diskusní skupina na *Morning Joe* vedla rozhovor s nějakým kongresmanem, o kterém jsem nikdy neslyšela. Na titulcích běžících pod programem nebyla o Jasonovi ani zmínka.

Posunula jsem se o tři stanice nahoru ke kanálu, který se zaměřuje na problematiku financí. Nic.

Ještě jeden klik na hlavní „konzervativní“ stanici. V pravém horním rohu se objevila Jasonova fotografie, nedaleko od tváře atraktivní blondýnky, která se zmiňovala o jeho jménu. A pak jsem uviděla ta slova na průběžné liště dole na obrazovce. *Slavný progresivní ekonom obviněn ze sexuálního obtěžování stážistky*.

ČLÁNEK POCHÁZEL z *Postu* a sdílelo ho už 3 000 uživatelů Facebooku. Noviny uveřejnily fotografii z Jasonova profilu na webových stránkách univerzity. Jason vypadal tak mladý. Jeho podlouhlý obličej byl tenkrát plnější a ještě nevystavoval na odív módní krátké strniště na tvářích, které si oblíbil před několika lety. Zdálo se, že jeho pronikavé zelené oči hledí přímo skrz objektiv fotoaparátu, na rtech mu pohrával úsměv, jako by se mu zrovna honil hlavou nějaký vtip.

Článek měl jenom dva odstavce. Psalo se v něm, že ne-

jmenovaná stážistka z fakulty obvinila „uznávaného ekonomického odborníka, který je hromosvodem politické kritiky“, Jasona Powella z „nedobrovolného sexuálního styku“.

„Nejmenovaný interní zdroj *The Post* prozradil, že si tento nemorální profesor zařídil mimo univerzitní areál tajnou místnost se sprchou a lehátkem připojenou k nóbl pracovně, kde vydělává pohádkové peníze za rady investorům, jak utratit své peníze podle jeho liberální politiky. Stejný zdroj dále uvádí, že NYPD vážně uvažuje o zatčení a že se brzy dozvíme více o různých způsobech využití postele renomovaného ekonoma, kvůli nimž se začal tento kus nábytku veřejně přetřásat.“

Musela jsem se držet, abych nemrštila iPadem o podlahu. Když jsme se přestěhovali do centra, Jasonovi chybělo, že nemůže chodit každý den běhat do Central Parku. Poté, co založil FSS, vyhodil za tu sprchu spoustu peněz, byl to prostě jakýsi způsob, jak se vrátit s běháním aspoň částečně do starých kolejí. A ta postel nebyla skutečnou postelí. Bylo to lehátko, které jsme mívali v našem starém bytě ve výklenku ve vstupní hale. To já jsem přišla s návrhem, abychom ho přestěhovali do toho kamrlíku v jeho kanceláři, kterému jsme žertem říkali „apartmá“. Pokoj bez oken byl ideálním místem, kde si na chvíli zdřímnout, když se po Jasonově každodenním ranním vstávání přihlásila odpolední únava.

Zkoušela jsem se Jasonovi dovolat na mobil, ale rovnou mě to přesměřovalo do hlasové schránky. „Jasone, co nejdřív mi zavolej.“ Poslala jsem mu i textovku stejného znění.

Sjela jsem po stránce iPadu dolů, abych se podívala na Facebook na komentáře, které článek v *Postu* vyvolal. Šířilo se to jako virová nákaza.

Věděl jsem, že jeho hra na hodného chlapce bylo jen divadýlko.

Policie uvažuje o zatčení? Copak on stále vyučuje vysokoškoláky? Do pr...!

Znám jednu holku ze školy, která je u něj na stáži.

Je to jediná ženská v programu. Musí to být ona.

Jmenuje se Rachel Suttonová. Je fakt sexy.

Několik následujících komentářů nadávalo autorovi za to, že „vyzradil“ identitu ženy, která sama bez uzardění ničila dobrou pověst mého muže. Že jmenovali Jasona, bylo zřejmě v pořádku, ale její soukromí mělo být chráněno. Snažila jsem se zapamatovat její jméno a pokračovala v pročítání komentářů.

Co to může být za profesora, když se schází se studentkou sám... v ložnici?

Ach, můj bože. Jeho syn chodí do školy s mou dcerou.

Vždycky vypadal tak mile. Jsem zdrcená.

Autorka posledního komentáře se jmenovala Jane Reeseová. Rozklikla jsem si její profilovou fotografii a poznala vedle ní stojící dospívající dívku ze Spencerova pěveckého sboru. Podle Facebooku jsme „přítelkyně“. To ona o sobě psala, jak je zdrcená. Klikla jsem na tlačítko vymazat z přátel.

Spencer.

Ježíši, Spencer. Ochránila jsem ho před spoustou věcí, ale zaštitit ho před tímhle nebylo v mé moci.

Vyhledala jsem na Googlu své a Spencerovo jméno – pozřela jsem obě příjmení, Powellová i Mullenová – a pátrala po jakékoli zmínce za posledních čtyřiaadvacet hodin. Nikdo nás do toho příběhu nezatahoval. Ještě ne, pomyslela jsem si.

Pokud už ale nějaký náhodný uživatel internetu pověsil na web jméno Rachel Suttonové, jak dlouho bude trvat, než se lidé, kteří si myslí, že o mně něco vědí, zapojí do debaty?

SPENCER MĚL POLŠTÁŘ přetažený přes hlavu, aby odstínil světlo pronikající dovnitř skrz žaluzie. Když jsem si sedla do nohou jeho postele, ozvalo se zasténání. Můj syn předváděl každé ráno jiné způsoby chování, jako by byl na kurzu na divadelní roli.

„Musím ti pořád připomínat, že malé holčičky v jiných částech světa doslova umírají touhou získat vzdělání? Čas jít do školy, mladý pane.“

Mžoural na mě zpod rozčuchaných vlasů. „Normální

mámy svým synům říkají ‚Vypadni už sakra z té postele, než tě zabiju‘.“

Tohle je představa mého předčasně vyspělého syna o „normálu“. „Já dávám přednost spíš výčtkám svědomí před vyhrožováním smrtí. Tak už vstaň. Ale musíme si chvíli promluvit. Některé děti ve škole možná budou mluvit o tátovi.“ Spencer začal Jasonovi říkat tati po našem prvním výročí. Nikdy jsme se ho neptali proč. Byli jsme prostě vděční.

„Lorettina máma vyhrála Cenu akademie a Henryho táta je fakt něco jako hudební génius. Takže neměj strach, o tátovi nikdo nemluví.“

Ach jo, radosti soukromé školy na Manhattanu.

„Na internetu se objevily články, které ho z něčeho obviňují. Všechno se vysvětlí, ale teď potřebuju, aby ses dneska ve škole pokusil nic si nepřipouštět.“

„Co tím chceš říct, že ho *obviňují*?“

Nebylo cesty, jak ty detaily před mým synem zatajit, rozhodně ne s médii fungujícími dvacet čtyři hodin denně, sedm dnů v týdnu. „Jde o jednu studentku z univerzity. Vysokoškolačky někdy mohou reagovat nepřiměřeně, Spencere.“

Začala jsem něco blekotat. Vykládala jsem mu, že na univerzitu se tu a tam dostane i extrémně problémový student. Že jeho otec neudělal nic jiného, než že se snažil jí pomoci a dohlížel na ni na stáži. Že učitelé mají neustále konflikty se svými studenty, ale táta má o komplikaci navíc, protože je veřejně známá osobnost. Bylo možné, že se ta studentka snažila získat publicitu na jeho účet.

„Takže co mi lidi budou říkat?“

Zadívala jsem se mu do světle hnědých očí zkoumavě vykukujících zpod pramínků vlasů, které měly být už před dvěma týdny ostříhané. Můj syn byl příliš starý na to, aby se s ním zacházelo jako s dítětem, ale ještě malý ve srovnání se svými vrstevníky. Například jeho kamarád Henry – syn „hudebního génia“ – měl k dispozici dvě chůvy, řidiče a tělesného strážce a své rodiče viděl dvakrát za měsíc. Tyhle děti nemají žádné zábrany a neberou si servítky.

„Ta studentka obvinila tvého otce z nevhodného chování.“

„Z čeho? Jako... ze sexu?“

Vymluvila jsem se, že to nevím přesně. Že to je nedorozumění. Že mu to říkám jenom pro případ, kdyby se o tom někdo ve škole zmínil.

„A to jako běží *online*?“ Začal vstávat, pravděpodobně chtěl jít pro mobil, který musel nechávat v kuchyni, což bylo jedno z Maminčiných pravidel ohledně telefonu. Spolu s prozrazením hesla, požádáním o povolení, když chtěl s někým sdílet fotografii ostatních, a co bylo nejkontroverznější, přepnutím všech telefonů do režimu letadlo, když jsme jeli autem.

Pokoušela jsem se nemyslet na ostatní rodiče, jak si zrovna teď šuškaří v kuchyních o mém manželovi. Nebo na studenty z univerzity, jak si během vyučování posílají odkazy v textových zprávách. Nebo na ostatní lidi, které jsem v East Endu znala, jak si užívají škodolibé radosti, že mi skvělý život ve městě nakonec moc dlouho nevydržel.

„Ta mladá žena má zjevně problémy, Spencere. Velké. A tvůj otec se jí snažil pomoci, chápeš?“ Naznačovala jsem věci, o nichž jsem nic nevěděla, ale potřebovala jsem mu nabídnout nějaké vysvětlení k situaci, která nastala. Historika o dívce v nesnázích, která se upne k úspěšnému učiteli a rádci, by, jak se bohužel zdálo, mohla zabrat.

„Mami, já nemůžu jít do školy. Musíš mě nechat doma.“

Šla jsem do koupelny ve vstupní hale a pustila vodu ve sprše. Trvalo to věčnost, než se ohřála. „Nemůžeš zůstat doma, nebo si lidé budou myslet, že jsou ty pomluvy pravdivé. Je to tvůj otec, Spencere, a ty už nejsi malý kluk. Musíme chránit naši rodinu. Musíme držet spolu.“

ZATÍMCO SE Spencer sprchoval, zkusila jsem se znovu spojit s Jasonem. Zavěsila jsem, když jsem uslyšela známé: „Dovolali jste se Jasonu Powellovi...“ Zanechala jsem mu už dvě hlasové zprávy a poslala tři textovky.

Zapnula jsem malou televizi zavěšenou nad kuchyňskou pracovní deskou a ztlumila zvuk, abych nepřeslechla Spencera, až půjde po schodech, a mohla ji včas vypnout. Navolila jsem *New Day*. Jason zpočátku býval v televizní show občasným hostem jen díky našemu přátelství s jednou z moderátorek, Susannou Colemanovou. Ale nyní, když se Jasonovy komentáře staly vyhledávaným zbožím, se tam pravidelně aspoň jednou měsíčně objevoval, což byl hlavně projev loajality.

Susanna a její kolega Eric byli právě ve studiové kuchyni, mezi nimi stál šéfkuchař, který mi byl povědomý z jednoho z programů o vaření na kabelových televizích. A právě říkal: „Vidíte? Perfektně al dente,“ zatímco Susanna a Eric se pokoušeli údajně báječně připravené špagety distingovaně ochutnat.

Susanna souhlasně příkyvovala, dokud neměla ústa prázdná, aby mohla vyslovit svůj obdiv. „Jste můj hrdina. Já těstoviny vždycky rozvařím.“

Byl už dneska Jason ve vysílání? O čem měl hovořit? Říkal mi to včera večer, zatímco jsem se snažila přečíst Spencerovu slohovou práci o románu Jamese Baldwina *Jdi a hlásej to z vrchů*. Můj syn chodil teprve do sedmého ročníku, ale některé z jeho domácích úloh byly mnohem složitější, než čím jsem se kdy zabývala ve škole já. Přestala

jsem čist, abych si v mobilu vyhledala slovo *antiteze*, když se Jason zmínil o svých plánech na tohle televizní vystoupení.

Teď si vzpomínám: sedm maloobchodníků, kteří zdánlivě nepatrnými činy mění svět. Žádný ekonom neměl zapotřebí, natožpak Jason se svým renomé, provádět takovou bombastickou reklamu botám nebo příkrývkám, ale tohle právě byly ty kompromisy, které dělal kvůli rozšíření své profesionální „platformy“.

Nebo už ve vysílání byl a hovořil o nesmyslném rozhazování peněz bez pocitu viny, aniž by se seznámil s obviněním, které proti němu bylo vzneseno? Ne, to není možné. Sociální síť Twitter by byla nemilosrdná. V těchto dnech si veřejnost nárokuje právo na okamžité vysvětlení.

Sáhla jsem po telefonu a vytukala „Jason Powell New Day“, pak jsem zúžila vyhledávání na příspěvky za poslední hodinu. Na svou otázku jsem našla odpověď na webové stránce, která pojednává o celebritách z pohledu feminismu.

Sedm minut do začátku New Day přerušil náhle moderátor Eric Jordan jeden z příběhů Susanny Colemanové o jejím milovaném psu. „Omlouvám se, Susanno, ale o Frannie přece nikdo slyšet nechce. Pojďme si radši promluvit o té výbušnině v pokoji.“ Jako výbušninu představil zprávu The New York Post z toho rána o tom, že stážistka na univerzitě obvinila profesora Jasona Powella – „našeho známého profesora Powella“ – z „nevhodného chování“.

Ironie situace, kdy muž přeruší ženu, aby prosadil svůj názor, že by se měla vést diskuse o nepodloženém obvinění z nevhodného sexuálního chování, nezůstala u Colemanové bez povšimnutí. „Chceš mi snad diktovat, o čem můžu a o čem nemůžu právě teď mluvit?“

Jordan pokračoval ve čtení textu, který vypadal jako připravené prohlášení. „Jako novináři víme, že u každého člověka by se měla ctít presumpce neviny, dokud mu před soudem nebyla prokázána vina mimo veškerou pochybnost. Nicméně autoři televizního pořadu New Day si současně uvědomují, že privátní činy osobností, které se objevují v našem vysílání, by mohly odvádět pozornost od

kvalitního obsahu. Z těchto důvodů byl dnešní pořad s profesorem Jasonem Powellem, který jsme včera oznámili, zrušen.“

Následovala reklama a program pak pokračoval jako obvykle.

Jinými slovy, každý je považován za nevinného, pokud to neohrozí naši sledovanost.

Uslyšela jsem na schodech Spencerovy těžké kroky. Vypnula jsem televizi a mobil jsem položila na pracovní desku displejem dolů.

„Lívance z čokoládových lupínků?“ prohodil suše, když jsem položila na talíř tři perfektně okrouhlé disky. „Mám pocit, žeš mi kladla na srdce, že už bych neměl jíst jako malé děcko.“

Nesnášela jsem ten hlas, který můj syn používal, když mě napodoboval – pichlavý jako od nějaké semetriky. Pro tentokrát jsem jeho narážku ignorovala a neupozornila ani na to, s čím mé včerejší kázání souviselo: jak se jen povrtal ve večeri, aby si o dvě hodiny později objednal pizzu.

Pokrčila jsem rameny a podala mu talíř a láhev s javorovým sirupem. Lívance nepatřily do obvyklé palety snídaní pro všední dny.

„Jestli nějaká slizounka obviní tátu z vraždy, dostanu auto?“

„Nemluv tak,“ napomenula jsem ho a vztyčila přísně ukazováček, přestože jsem se přitom usmívala. Humor byl jedním ze způsobů, jak se můj syn vyrovnával s většinou situací, které vůbec humorné nebyly, a on dobře věděl, jak mi jde tenhle způsob rozmluvy proti srsti. „Kromě toho odmítám uznat, že někdy budeš dost starý na to, abys řídil.“

Nic nenamítal, když jsem s ním po snídani vyšla ze dveří. Na jeho žádost jsem ho letos přestala vodit do školy, ale stále se tu a tam vyskytnou dny, kdy se „beztak tím směrem vydám“.

Jason byl neoblomný v tom, že zaplatí Spencerovi „dobrou školu“. Podle mého názoru byla Spring School naprosto skvělá. Byla to základní škola stejné úrovně, do jaké jsem chodila já. Podobné školy navštěvovala většina dětí v East Hamptonu – nebyly pro super bohaté elity v East Hamp-

tonu, ale našli jste je v oblasti severně od dálnice, kde žili obyčejní lidé. Lidé jako má rodina. Lidé jako Spencer a já předtím, než jsem potkala Jasona.

Manhattan je jiný, vysvětloval mi Jason. Nemohli jsme Spencera umístit do nějaké náhodně vybrané školy. Rodiče, kteří se museli spolehnout na veřejné vzdělávací instituce, si vybírali svá směrovací čísla podle kvality základní školy a později se musely děti samy prosadit a získat volná místa na nejlepších středních školách. Rodiny, které si to mohly dovolit, zvolily soukromé školy, najímaly si speciální poradce, aby jim obstarali přihlášky a co nejpůsobivější doporučení. Z celého zmanipulovaného procesu by se mohl někomu zvedat žaludek, ale Jason toho věděl o vzdělání mnohem víc než já, takže jsem podnikla turné po soukromých školách, které pro nás připadaly v úvahu. Friends Seminary byla jediná, kde jsem si dokázala představit, že by byl Spencer šťastný. Ano, chodily tam děti rockových hvězd a držitelů Oscara, ale byly tam i obyčejné děti. A vedli ji kvakeři. To by mělo znamenat, že tam budou hodní lidé, ne?

Očekávala jsem, že Jason couvne, až uvidí cenu, ale mnohem závažnějším problémem se ukázala být adresa školy na Šestnácté ulici. Cesta z jeho bytu v Upper West Side do Village byla jen tři míle dlouhá, ale vzhledem k dopravní špičce na Manhattanu se proměnila v nekonečné únavné kodrcání. Jason se rozhodl, že se přestěhujeme do centra.

„Ale co park?“ Vybral si byt na Sedmdesáté čtvrté ulici hlavně kvůli přístupu do Central Parku, kde si bude moct užívat otevřený prostor a dodržovat svůj pevně stanovený plán na čtyřicet uběhnutých kilometrů týdně.

„Já budu ten pošuk, který dělá den co den dvacet koleček kolem Washington Square. Kromě toho, na univerzitu je to kousek pěšky. Měl jsem se přestěhovat už dávno.“

Když jsme se poprvé přestěhovali do Village, mohli jsme si sotva dovolit pronajmout dvoupokojový byt na Waverly. Dneska jsme díky Jasonovým příjmům navíc měli vlastní dům na Dvanácté ulici – skutečný dům přestavěný ze stodoly, doplněný o garáž v úrovni ulice – necelých deset minut pěšky od školy.

Cítila jsem, jak se Spencerovy kroky zpomalily, když

jsme se přiblížili ke škole. Jako obvyčejně měl oči přilepené k mobilu.

„Hledáš Pokémony?“

„Jsi dva roky pozadu, mami. A dobře víš, na co se dívám.“

„To bude v pořádku, Spencere. Přece víš, že tvůj táta by nic takového neudělal, ne?“

„No, asi jo. Ale na tom nezáleží. Policie umí na lidi narařit past, dělají to pořád. Zavřou je do vězení třeba i na doživotí a pak najednou vyjde najevo, že celou tu dobu byli nevinní. Existuje místo, které se jmenuje Projekt nevinnost. Copak jsi o tom neslyšela?“

Můj syn si začíná uvědomovat, že jeho matka není tak vzdělaná jako ostatní dospělí v jeho životě. Trápí mě představa, že ho zklamou.

„Ano, slyšela jsem o tom, ale to s tím nemá nic společného. Tvůj otec nejde do vězení. Všechno je to jenom nedorozumění. Vůbec nic se nestalo.“ Znovu jsem se snažila, aby to vyznělo, že vím víc, než jsem ve skutečnosti věděla. „Tvůj táta bude v pořádku.“

„Jo, já vím,“ odtušil. „Jsme bohatí.“ Nelíbí se mi, že můj syn už toho ví tolik, jak to na světě chodí. „Kromě toho, tohle určitě není tak hrozný, jako čím si musely projít jiné děti. Sethův táta byl na odvykačce v podstatě po celý druhý stupeň základky. A Karenina starší sestra natočila sexy video s Little Ponym.“

„My Little Pony?“

„Ale mami. *Little Pony*. Bože! To je přece rapper.“

„Nevím, čemu se divíš, když má tak stupidní jméno.“ Stáli jsme na rohu před vchodem do školy, v poslední době už mě nenechal, abych s ním šla dál. Ale dovolil mi, abych ho objala. Když jsem otevřela oči, uviděla jsem Jane Reesovou, jak stojí vedle černého cadillacu uprostřed bloku a pozoruje nás. Rychle odvrátila hlavu. Zajímalo mě, jestli už si všimla, že jsem ji vymazala ze svých přátel.

„Díky, Spencere. Jsi hodný kluk. Pamatuji: Když oni klešají...“

„My stoupáme.“ Rozloučili jsme se rychlým dotekem pěstí. „Budeš v pohodě? Chci říct – co když lidi něco zjistí o..., však víš, o nás? Fakt mě to nezajímá, ale –“

Cítila jsem, jak se mi stáhlo hrdlo. Můj syn, otočený smě-